

IX. Non est improbabilis Fr. Vavassoris sententia: Christum neqve eximiâ aliquâ & excellenti præ aliis formâ, neqve etiam turpi & fœdâ, sed vulgari & communi præditum fuisse; majoribus tamen argumentis nituntur, qvi excellentiorem ipsi etiam præ Adamo formam, si in naturali suâ constitutione consideretur, adscribunt.

X. Theologorum Drentanorum in Synodo Dordr. locutionem: *Christus est Massæ Adamitice corruptæ particula*, meritò impietatis castigatur ab Hülsemanno.

X. Non pugnant: vi Divinæ promissionis nasci Christum, Gen. III. 15. & tamen simul vi benedictionis primævæ nasci; argumento loci Gal. IV. 23.

XI. Non incarnatus fuisset Christus, nisi Adam peccasset, Matth. XII X. II.

XII. Pudoris plusquam virginei argumentum est, cum Jo. Bapt. Thiersius, Gallus, reprobat statuas & picturas, quæ JEsum puerulum nudum repræsentant.

Diss. XXIII.

De

Personâ Christi.

I.

Duæ in Christo naturæ, eæqve integræ atq; compleætæ, in unam coaluerunt personam, antea simplicem, nunc compositam, I. Tim. II. 5. idqve per incarnationem, Joh. I. 14.

II. Qvando ὁ Λόγος carnem adsumpsit in unitatem personæ suæ, Hebr. II. 16. rectè inde infertur: carnem esse adjunctum seu adsumptum τὸ πλῆρε.

III. Qvando dicitur DEus manifestatus esse in carne, I. Tim. III. 16. caro subiectum manifestationis constituitur, ὁ Λόγος adjunctum. Qvamquam his terminis, nisi veritatis hostes fraudem sub iisdem occultent, carere queamus.

IV. Intimè non communicari, qvod intimè tamen unitur, nonnisi stolidè & contra perpetuum quotidianumque vocum usum negatur.

V. Illa